

דתי ושומר מסורת, עסק אז בקידוחים ב- איזור הרצליה. סיפורה של שרה עצמה עשוי לשמש נושא לרומן סוחט דמעות. היא היתה בת ארבע, כאשר איבדה אמה את עצמה לדעת, אחרי שחשדה כי בעלה שומר המצוות לוטש עיניים אל אחותה הצעירה. אחרי מות האם, שלה קרן-צבי את שלוש בנותיו לקיבוץ ובעצמו נשא לאשה את אחותה של אשתו המנוחה. אשתו החדשה, יפה, היתה אז בת 18, כשהוא עצמו כבר היה בשנות השלוש שים לחייו.

לפני שפגשה בגולדמן, היתה שרה נשואה במשך תקופה קצרה. אחרי שלוש חודשי נישואין נפרדה מבעלה. ב-1959, כשהיתה בת 25, נישאה שרה לבנימין (בוליק) גולדמן, שהיה מבוגר ממנה ב-22 שנה, והיה כבר אז עשיר מופלג. נישואיהם נערו כו בארץ, ואחרי תקופה קצרה הצטרפה שרה אל בעלה בפרנקפורט. במרוצת השנים היא ילדה לו שלושה ילדים, שתי בנות ובן. הבת הבכורה נקראה

בלגיה. מגמת פניו היתה מקום הנופש קנוקה. המכונית היתה עמוסה אנשים. מי לבדו היו בה שלוש ילדיו, האומנת ש- להם ועוד שני אנשים. ליד העיר ליאון, התנגשה מכונית ה- מרצדס שלו במשאית צרפתית. מכוניתו של גולדמן התרסקה לחלוטין. כשהגיעו השוטרים ונהגי האמבולנסים למקום, הם מצאו את כל נוסעי המכונית מרוטטים. כולם מתו, מלבד הארדי, שהיה מונח ב- מרחק כמה עשרות מטרים מהמכונית כש- בטנו מרוטשת. במצב נואש הוא הובהל לבית-החולים, שם נמצו לו הרופאים סיכוי של 5% להשאר בחיים. בין ההרגים היו גם לידיה בת ה-7 וריטה בת ה-14 החודש.

הכסף שהפך

לקללה

ב יום בו קיבלה את בשורת האיוב ססה שרה גולדמן לגרמניה. בפרנקפורט, במשרדו של מי שהיה בעלה לפני מספר חודשים, היא פגשה את אביה, ש-

שלמרות שהילד יתגורר עם אמו בישראל, יישאר רכושו בגרמניה. מכספי העיבון הוא יקבל סכום של 4000 מארק לחודש (כיום כ-4000 ל"י) ובנוסף לכך יקנו לו דירה מרהיבת ומכונית ויסקו את כל צרכיו. אלי רונן העביר את הילד לישראל ושרה חזרה גם היא לארץ אחרי תקופה קצרה. היא לא הספיקה להתאקלם מחדש בארץ ולהתאושש מהמכה, שניחתה עליה במות בנותיה, וכבר הושלכה לתוך קלחת משפ- טית רותחת, שמאו ועד היום לא נרגעה. לפתע הסתבר שהמון אנשים התחילו לדאוג לגורלו של הארדי גולדמן הקטן. בארץ נמצאים אלפי ילדים אומללים שהורי- הם נהרגו במלחמה או בתאונות והם מופק- רים לחסדי מוסדות יתומים או משד- ר. רבבות ילדים אחרים בישראל גדלים במשפחות עניות או מופרעות, שתנאי חי- הם שם מסכלים מראש את סיכוייהם לחיים תקינים — ולאיש לא איכפת. אבל ברע שנמצא ילד אחד, שנוסף לטרגדיה שעל גבו הוא נושא גם רכוש של מיליונים, נמצאו לו לפתע המון דואגים, שרצו לנהל,

האפוטרופסים מבזבזים המיליונים בתרומות ונדבות והאם צריכה להגיש קבלות לכל ל"י המוצאת ליורש

בהתנדבות כמובן, את גורלו לקבוע את עתידו ומהלך חייו, ולהיות מעורבים גם בניהול רכוש המיליונים שלו. תוך שבועות מעטים מאז חזרה לארץ, הסתבר לשרה כי לא תוכל לנהל חיים שקטים ושליחים עם בנה ולקומם את ההרי- סות הנפשיות של שניהם. בית-המשפט ה- מחויי בתל-אביב קבע מיד שני אפוטרופסים שהיו מצויים לפקה על חיי בנה ורכושו. האחת מהן היתה עורכת-הדין ד"ר אליז- בט ברנרובינשטיין, שהיתה קשורה בע- בר במשפטי פיצויים מגרמניה עם עורך- הדין הגרמני הנרי אורמונד. היא התמנתה כאפוטרופסית של הארדי לפי דרישתו של אורמונד ופועלת לפי הוראותיו. טענה שרה גולדמן נגד אפוטרופסית זו: "הת- נהגותה מכוונת נגדי ונגד בני. רק האינטר- האוונים האחרים מגרמניה, עומדים לנגד עיני. עצם מינויה נעשה תוך לחץ ואי- מים עלי. היא הודיעה לי שאם לא אחתום על הסכמתי למינויה כאפוטרופסית, מודיע לי אורמונד כי בני לא יקבל בית וכל כס- פים שהם".

האפוטרופסית השניה היתה ד"ר רבקה רוקנשטיין, שמונתה בהמלצת משרד-הסעד. נימק השופט המחוזי יצחק שילה את ריבוי האפוטרופסים: "אלה התמנו כתוצ- אה מהטיעונים והראיות לגבי קחים מסויי- מים באישיותה של האם, הגורעים מה- יכולת המצויה כרגיל לשמש כאם. תשרי-

הארדי גולדמן בהיותו בן ארבע, בחברת אחותו ה- בכירה לידיה, באחד מחופי הנופש, אליהם הירבה לנסוע עם הוריו. גם לפני שנפצע בתאונה. היה הארדי ילד חולני הנזקק לטיפול רפואי

לפני התאונה תמונה זו צול- מוה זמן קצר לפני גירושה של שרה מבעלה ולפני ה- תאונה בה נהרגו שתי בנותיה. כאן: שרה עם בנותיה לידיה וריטה ועם בנה הארדי.

בשם לידיה, הצעירה בשם ריטה, והבן ה- אמצעי הארדי, ששמו בישראל הוא אברהם. למרות העושר והשפע שטבעה בהם, לא היתה שרה גולדמן מאושרת בנישואיה. היא היתה מוצפת אומנם פרוות ויהלומים, התי- גוררה בדירת פאר, כשלוש-שלוש צבא שלם של אומנות ועוורות, אולם נראה שהבדל השנים בינה לבין בעלה עשה את שלו. מדי פעם פרצו סיכסוכים בין בנימין גולד- מן ואשתו.

לדברי האב לא היתה לשרה סבלנות לטר- פול בילדים. כאשר נולדה בתה השלישית, ריטה, היא מסרה אותה לגידול למשפחה אומנת. סיפר האב: "שרה בתי אמרה לי, שהיא מוכנה להתפייס עם בנימין בשני תנאים: שירשום את חצי הרכוש על שמה ושירשה לה לבוא במגע מיני עם מי שהיא רוצה".

בתחילת 1967 הגיעו היחסים בין שרה לבעלה למצב בלתי נסבל. הם הגיעו לבני- קור בארץ, כאן חשב בנימין גולדמן שקיל לו לתת גט לאשתו. אחר כך חזרו לגרמ- ניה. דודה של שרה, יצחק קרן-צבי, מנהל בית-אבות בהרצליה, או הוועק או לגרמניה כדי לנסות להשלים בין השניים. אבל בנימין גולדמן רצה בגט בכל מחיר. הוא טען ש- תפס אותה בבגידה. בסוף הם הגיעו להסכם גירושין בפני בית-משפט גרמני. בהסכם הגירושין נפסק ששלושת ילדי הווג יישארו אצל האב ולאם לא תהיה כל זכות לראות אותם במשך חמש שנים. תמורת הסכמתה לגט קיבלה שרה מבעלה סכום של 160 אלף מארק, (כ-150 אלף ל"י באותה תקופה).

עור של דוב

לב של ברזל

ורה גולדמן חזרה או לארץ. היא היתה ממורמרת ושוברה. מצד אחד הסתבר לה כי אינה יכולה לעמוד בתנאי של חיים ללא ילדיה. מצד שני התברר לה, לדבריה, כי דודה יצחק הולך אותה שולל. טענה שרה: "הורד רימה אותי! חתמתי לו על פיו-כוח כי הוא היה נאמן על כספי הגירושין שקיבלתי מבעלי. הגירושין נעשו תוך שבוע ימים כשהמשא ומתן מת- נהל בין דודי לבין בעלי בלי ידיעתי. לבי- טח הסתבר לי שהורד מעל וגנב מכסף זה ועשה בו כבתוך שלו".

אמר אביה של שרה, צבי קרן-צבי, על אחיו יצחק: "ילדיו שלו עומדים זה שנים על סף גירושין והוא אינו מגרשם. רק את בתי שלי גירש. יש לו עור של דוב ולב של ברזל. הוא הריט את משפחתנו. הוא מעל באמון ששרה נתנה בו. הוא לא טי- פל בשום דבר, רק לקח מהמון מהכספים שגולדמן נתן לשרה. הוא הוציא כספים מחשבונה בלי ידיעתה ובלו רצונה". כך מצאה שרה את עצמה בבואה לארץ בלי משפחה, בלי ילדים וכמעט בלי פרוי- טה. היא ניסתה להתאושש בבית אחותה בצפת, קיבלה שם התמוטטות עצבים והיה צורך להאשפה במחלקה הפסיכיאטרית של בית-החולים רמב"ם בחיפה.

רק החלימה שרה ממחלתה ובשורת איוב ניספת ניתחה על ראשה. כראשון לאוגוסט 1967, יצא בנימין גול- מן במכונית המרצדס שלו מפרנקפורט ל-

המיליון הצעיר

הוועק מניו-יורק, שם שהה בביקור אצל אחותה של שרה, נעמי. היא התנפלה עליו בצווחות ובמכות, אחרי שראתה בו את ה- אחראי לגירושה.

משם יצאה לליאון שבבלגיה, ישבה ליד מיטת בנה הארדי יום ולילה עד שיצא מכלל סכנה. במשך שבועות ארוכים היא נישארה עימו בבית-החולים. כשהתאושש לקחה אותו חזרה לפרנקפורט, להבריא ב- דירה שהיתה שייכת לבעלה. יתכן שבנקודה זו היתה הטרגדיה המשפחתית מסתיימת. שרה ובנה היו מנסים לשכוח את העבר ולבנות לעצמם חיים חדשים. אלא שלרוע מזלם רבצה עליהם קללה, שהפכה את חיי- הם לסיטו וגיהנום עד עצם היום הזה: כספו של האב בנימין גולדמן.

ביום בו התגרש מאשתו רשם בנימין גולדמן צוואה חדשה בפני עורך-הדין ה- גרמני הלמוט שרדר. בצוואה נאמר בפירוש כי אחרי מותו יהיו כל כספו ורכושו שיי- כים לשלושת ילדיו. משלושת הילדים נותר רק הארדי. הוא היה היורש היחיד של מיליוני המאקים שהיו מופקדים על שם אביו בבנקים שונים בגרמניה, שוויץ ו- ארצות-הברית.

כמנל עזובנו, מינה גולדמן בצוואתו, את גרהרד יעקובי, פקיד בכיר (לא יהודי) בבנק הפועלים הגרמני בפרנקפורט. כדי לקבל תוקף חוקי, הוגשה צהאתו של

פיתוי עצום לבני המשפחה

אם היו מרחיקים את הארדי משליטתה של אמו, היה אפוטרופסו זכאי לנהל את רכוש המיליונים כראות עיניו, מבלי ש- אחרים יתערבו בכך. אבל שרה התנגדה לכך. בנימין גולדמן ושתי בנותיה הועברו לקבורה בהרצליה. היא רצתה לחזור ו- לחיות בישראל עם בנה. אבל מכיוון ש- הארדי נולד כאורח גרמני וגדל בגרמניה, התנגד בית-המשפט הגרמני להוצאתו לישר- אל.

בנקודה זו נכנס לתמונה אלי רונן, ש- הוא בעל מסעדה בתל-אביב, ידידים של שמ- עון פרס ואשר בן-נתן, מי שהיה באותה תקופה שגריר ישראל בגרמניה. רונן הציע את עזרתו לשרה. היא העמידה לרשותו סכום של 10 אלפים מארק והוא יצא ל- גרמניה כדי לסייע לה לקבל את בנה. בשלב מסוים של הפרשה הופעל השגו- ריר בן-נתן עצמו. כתוצאה מכך השתכנעו כל הגורמים, שהפכו למעוניינים בפרשה, להתיר לשרה גולדמן לקחת את בנה ל- ישראל. סוכם אז בהחלטת בית-המשפט,